

Kjøbenhavns Posten.

18de Marg.

Onsdagen d. 17. April 1844.

Nr. 89.

☞ Kjøbenhavns Postens Redactionscontoir er flyttet til Vimmelstafet Nr. 138, 2den Sal.

Kjøbenhavn den 17de April 1844.

— Paa Grund af Bogtrykkeriets Flytning funde igaar ikke udfomme noget Nummer af dette Blad. — Vor Torgaarsnummer, som skulde have underrettet vore Lesere om denne materielle Hindring, blev ligeledes forhindret fra at udkomme ved dets egen Flytning til Politilofterne ved Hjælp af Hr. Neiersen og det kgl. danske Cancelli. Beslaget er nemlig allerede igaar blevet stadfæstet, idet bemeldte Embedsmand har underrettet os om, at Cancelliet har bifalbet samme, „med Hensyn til det politiske Indhold“ af en deri meddelelt Artikelf, med Overskrift: „De skandinaviske Sympathier“. — I dette saaledes sidst undertrykte Nummer af nærværende Blad, for Mandagen den 15. ds., meddelede vi derhos, at Hr. Neiersen ligeledes havde underrettet os om, at Beslaget paa forrige Onsdagsnummer af Kjøbenhavns Posten, for den 10de dennes, er af Cancelliet stadfæstet „med Hensyn til det politiske Indhold“ af den deri optagne Artikelf, med Overskrift: „De forskellige Partier i Tyskland siden Julirevolutionen IV“. — De tre foregaaende Afsnit af samme Artikelf have dog uanfægtede funnet passere, uagtet deres Indhold var ligesaa politisk som det sidste, der nu saaledes uden videre bliver undertrykt af Cancelliet. For en saadan ulovhjemlet nedtrykkende Behandling er den uafhængige Presse, der ikke frivillig vil paataage sig Censurens Lag, daglig utsat. Ingen Dag kunne vi vide, om vore Abonnenter ville erholde Bladet eller om det ikke skal komme længer end til Hr. Neiersen og Cancelliet. Det er næsten en Maadesag, at det dog endnu kommer ud saa ofte. — Men Malet maa dog veseengang blive fuldt, og vi kunne kun ønske, at den Tid var kommen, thi den nuværende Tilstand grændser til det Utaaelse.

— I Nr. 287 af dette Blad for 7de Dec. s. A. foranledigede en Artikelf i Aalborg Avis om Salget af Den Hirtsholmen os til at gøre opmærksom paa denne Dens ualmindeligt fordeelagtige Beliggenhed, saavel for Fiskeri af enhver Art, et Fiskehalteries Anlæg og lignende Foretagender, som i Sædeleshed for Anlæggelsen af en Havn, i hvilken Henseende der synes at være al Anledning for Regeringen til ikke at vise sig uwirksom. Hitt Blad raillerede dengang paa en temmelig pueril Maade over at Hirtsholmen var bleven Gjenstand for Handels-Speculation, idet at der, som det heed, underhandles om dens Salg til „en fremmed Magt“ &c. Af en Artikelf

i samme Blad af 10de dennes seer man nu, at det er kommet paa andre Tanker. Det fremhæver nemlig denne Dens store Vigtsighed for et Havneanlæg som af „en paatængende Nødvendighed for Søfarten“, desavouerer det Skin af Eventyrlighed, som det tidligere har villet faste paa den med sammes Salg forbundne Speculation, og beretter, at ikke alene Regeringen har henvendt sin Opmærksomhed paa Nyttet af dens Besiddelse for Statens Regning, men at ogsaa et engelsk Handelscompagni (hvad vi dengang netop hentydede paa) har meldt sig som Kjøber, og at der ganske nylig er gjort nyt Tilbud om Dens og de tilliggende Holmes Erhvervelse. Vi kunne ikke andet end tilstræde det ved denne Lejlighed ytrede Ønske, at Regeringen, forinden nogen Transaction til Fremmede eller Private kommer i Stand, paany vilde lade det ofte tilforn reiste Spørsgaala om et Havneanlæg paa Hirtsholmen drøfte og Localiteterne undersøge af saglyndige Mænd, saafremt nemlig ikke allerede de tidligere anstillede Undersøgelser og indhentede Erklæringer &c. skulde have sat hin Dækning udenfor al Tivul. Den Formodning, at det er et engelsk Handelshus, som nu underhandler om Kjøbet af Hirtsholmen, vinder saameget større Sandsynlighed som man ved, at England for 30 Aar siden (i 1814) attræede at komme i Besiddelse af denne Ø, der var Engleanderne velbekendt fra Krigens Tid, da de havde et Fyrskib liggende ved Skagen, saavelsom at der allerede i Aarene 1798—1800 har ved Subscription i England været tegnet en Sum til at kjøbe samme, og at Lloyds Assurance-Compagni har tilbuddt ene at ville udrede den hele Bekostning ved en Havns Anlæg paa Hirtsholmen, hvilke Planer imidlertid alle strandede paa vor Regerings vistnok velgrundede Modforsættelser og Betænkelsigheder, medens den, formodenlig for at Frederikshavn ei skulde lide Afbræk, selv Intet vilde gjøre. Det synes i alt Tals at være utvivlsomt, at en Havn paa Hirtsholmen vilde være til uberegnelig Nyttie for Skibsarten, og at de Søfarende af alle Nationer saaledes endog have et billigt Krav derpaa. De vilde der erholde en Beskyttelse, som intet andet Sted paa den farlige Kyststrækning tilbyder, og Naturen har der selv anviist Stedet hertil, idet at endog de mest dybgaende Skibe kunne lægge til ved Hirtsholmen, og Steen og Materiale til Anlegget findes i Mængde paa selve Den.

— Den henværende Industriforening har nu, i Henhold til den kgl. Resol. af 21de Febr. d. A., udstedt en Indbydelse til Deeltagelse i Anlægget af en Jernbane fra Kjøbenhavn til Roskilde, med forgrening over Ringsted mod Vest, Nordvest og Sydost, rimeligvis til Korsør, Kallundborg og Rønne, hvortil i det Hele er anfæt en Capital af 3 Millioner Specier, me-

den skyldige, med hans Embede forbundne Discretion, og det Hensyn til den moraliske Person, Institutet maatte betragtes for. Vel bemerkede herpaaden anden Revisor, Hr. Consul Garrigues, som denne Bebreidelse alene angik, at der i bemeldte Skrivelse saavidt han erindrede, alene var berort et eneste stort Laan paa Aden Priorite. Sækerheder i Provindserne, og dette uden Navns Nævnelse, (som Revisionen ei heller faaer at vide) samt at altid Gjenstanden alene, men aldrig Hensyn til Personer, havde ledet Hans, stedse i velmeent Hensigt for Interessentskabets sande Bedste, yttrede Anstuelser; men den gode Mand vidste ikke, hvad haint Medlems Maadeholdenhed maaesse med mindre Tydelighed har anfert, nemlig: at netop hans Hensynslosshed mod en Administration af høitstillede Personer, og hans frimodige Modsigelsesaand i det Hele, der i hans Egenstab som Revisor havde fundet en mere officiel Støtte, alt for længe siden havde brudt Staven over ham. Nejpe har den høitagtede og nidsjere første Revisor funnet ane, at Collegialforholdet med den Aanden vilde ligeledes holde ham udenfor det nye Valg. Kunde end ved en af de mindre hellige Bestemmelser i Lovene (som vi nok engang skulle faae hævet), selve Administrationens Stemmer ikke medvirke i Valgene, saa havde dog dens talrige Familie og Venner, ved at lade sig transportere et tilsvært Antal af de større Actionairers med roeværdig Omhu udstykkede Actier (hvormed Stemmeantallet paa Administrationens Parti blev betydeligen forøget), og ved deres udbredte Indsydelse i enhver Henseende, forberedt den forviste Overmagt til at forhindre de fratædende Revisorer Gjenvalg uden at stede an mod Lovene. Den første af disse Herrer kunde funglede sig ved 47, og den anden ved 39 Stemmer; medens de Herrer Grosserer Hansen og Assurancemægler Hvidt erholdt 69 og 63 St. Ved at holde sig til det sidstnævnte Navn, og antage den først fratædende Revisor (der desuden paa det Offenliges Begne er paalagt et Tilsyn med Centralkassens Forretninger), til Medlem af en Commission, for at undersøge Umstændighederne ved de som befrygtet Tab aparte noterede Summer, har det ledende Parti tilsvært formildet dens Udelukkelse fra den generelle Revision.

København den 10de April 1844.

Af det undertrykte Onsdagsnummer optage vi Efterstaaende:

— Theatret holdt i Tirsdags Aftes (den 9de dennes) en Sørgfest over Thorvaldsen, hvis vante Plads, paa hvilken han udaandede sin store Sjæl, var behængt med Sørgestof og en Laurbærkrans. Festen indlededes med Hartmanns mægtigt gribende og storartede, til Thorvaldsens Bisættelse komponerede, Sørgemarsch, utsat for fuldt Orchester. Intet kunde bedre være stillet til at vække en alvorfuld og veemodig Sindsstemning end dette Musikkystke, der udsprunget fra Sjælen, gaar til Sjælen. Derpaa fremsagdes Seibergs Prolog, „Thorvaldsen“ af Fru Seiberg, hvorefter opførtes Oehlenschlägers Mestersværk „Hakon Jarl“, ledsgaget af en ny Ouverture af Hartmann. Componisten har i denne geniale og sindrige Composition med Toner villet afmale Sty-

kets Grundidee, Christendommens Kamp med og Seir over Hedenstabet, en Opgave, værdig hans Geni, og en Løsning, værdig Opgaven. I hsi Grad interessant er i Særdeleshed Introductionen (‡ Takt), hvis dystre Grundtone afsløres af Hapens milde Klang. Den paafølgende Allegro (§ Takt) stildrer den alvorlige Kamp, og slutter med Seirens klare og sublende Harmonier. Udførelsen af „Hakon Jarl“ var langtfra at være dette store og geniale Værk værdig, og det viste sig ved denne Lejlighed, hvor aldeles grebet hen i Beiret den Paastand er, vi fornylig have læst i et af vores Blade (hvis vi ikke feile meget var det i „den Verl. Lid.“), at Theatret for Dieblifiket har de bedste Kræfter for Tragoedien; thi, eier end Tragoedien i Nielsen og hans Kone et sjeldent Konstnerpar, hvis Eige man vanfæligen kan opvise, saa er ogsaa Regningen affolutet, naar vi have nævnet disse to, om man end vil indromme, at der blandt Theaterpersonalet findes ganste Enkelte, der taaleligen kunne figurere i en Tragoedie. Men, hvor en saadan udfordrer et nogenlunde talrigt Personale, hvad der næsten er Tilsæltet med alle Oehlenschlägers Tragoedier, der seer man Jammerlighed og Dilettantisme stikke frem af alle Kroge. Naar vi derfor undtagte enkelte Momenter i Hr. Holst's (Olaf) og Wiesches (Grip) Spil, kunde Interessen ved „Hakon Jarls“ Udførelse iafstes kun fængsles ved Nielsens mesterlige Udførelse af Titelrollen og Mad. Nielsens herlige og ægte quindelige Fremstilling af Thora; hvor aldeles blottet for Talent, ja vi kunne næsten sige, for fund Menesleforsand var ikke alt det Øvrige? — og ikke blot det Sidste, men ogsaa det Første udfordres nødvendigt i en Tragoedie, som „Hakon Jarl“, der egentlig ingen Bipersoner har, men hvori selv de mindste Røller have en bestemt Charakter og grieve medvirkende ind i Handlingsens Gang. — Ved Udførelsen iafstes indtraf fra Massineriets Side et Par forstyrrende Uheld, der fortjene alvorlig Paatale, saa meget mere, som det ikke er første Gang, at Slight steer. Hvis Grunden hertil maa søges i, at der paa Prøverne ikke forefindes de nødvendige Requisitter, vil man forhaabenlig i Fremtiden blive klog af Skaden. — En anden Forstyrrelse iafstes foraarsagede den Hyssen, der stadtigt ledsgagede enhver Bisaldsbytting, der lod sig høre, en Demonstration, der var ligesaa meget paa urette Sted, som Theaterdirectionens Annonce paa Placaten, at denne Forestilling gaves ved Deres Majestaters allerhøieste Merværelse.

Af det undertrykte Mandagsnummer optage vi Efterstaaende:

— Paa Konsthandler B. A. Meyers Forlag er ukommet et smukt, lithographeret Mindeblad om Thorvaldsens Liigbegøngelse. Det er deelt i tre forskellige Felt, af hvilke det øverste viser Antiksalen med den Afsøde i den aabne Kiste, omgivne af sine imposante Arbeider og følgende Konstnere; det andet Felt giengiver Liigtoget gjennem Gaderne og det tredie det Indre af Fruekirke under Høitideligheden. Foroven er anbragt Thorvaldsens velstrufne Portrait omgivne af en Krands og forneden sees til begge Sider af Kirken Luthers og Melanchtons Statuer. Prisen er 4 Mk.